

MOZIBAN

Ez itt a hősi korszak, munkástömeg zúdul a vásznon,
»Föld! Kenyér! Szabadság!« Ezerkilencszáznegyvenöt!
Tódul az áradat, szinte közibénk hömpölyög,
arcok izzása piroslik a kibontott, drága zászlón.

Viharvert habként szétválík, összecsap, zúg, kavarog a tömeg,
emléket görget, elillant ízű gyönyörű örömet;
hova lett ez a láz, hogy az ajkak és a táblák
egymás parancsait boldogan túlkiabálják?

Hova lett? Merengnék — most nem jut rá mégsem idő:
leül mellém egy férfi s egy elomló, puha nő.
»Jó, hogy elkéstünk — finoman repesnek a szavak —
képről is zseniroz engem a csürheszag...«

Düh gyűri csomóba kezem, hogy-hogy, e vonuló tábor
nem ront nekik még a mondat vége előtt?
Most döbben eszembe sok súlyos lázadozásom:
ne örüljenek annak soha e csivitelők!

Lázadó szívem vigyázz, mi ellen lázadozol,
romvilág fölött hullaszag lebegett, zokogás, hamu por.
Most állnak a házak, de még az újban is sok a régi lakó,
melletted parfümös hulla ül s hány van csaló és szemforgató!

Mondani könnyű: »Pajtás, dülleszd ki bátran a melled« —
mégis: hogy' akarsz győzni a gondok drótakadályai ellen;
hogy régi vonulást látva szégyenkezni ne kelljen?
Hangos hazugokkal hangosan kell újra perelned!

Még akkor is, ha sötét salakhegyek egünkre nőnek,
virít a nap tovább, ne légy a bűnnek jófialat,
ne hagyd, hogy nekiuszítsanak a gyémántkemény jövőnek,
és ellenségeid gratuláljanak!

MAGAM SEM TUDTAM

Tavaszi alkony, Dunaparton,
hömpölygés, néma dallam;
lépek mind messzebb mai magamtól
vibráló tájra halkan.

Ó tavaszkor a kamaszkor
erdei mind kigyúltak,
lobogva jártam sűrűjét akkor —
érezem szagát a húsnek...

Már nem oly éhes, nem oly készséges
vad kutyám: a fiatalság;
nem vagyok nyugodt még, de hol az édes,
siheder, nyugtalan vágy?

Nevető képem, kamasz-fölényem
a lányok ma sem únják,
csak én, ki tudom: gyakran nevetésem
álarc, nehéz hazugság.

Tavaszi álmos alkony csodát hoz:
vissza folyik a folyó ma...
Boldog voltam, s oly mulatságos:
magam sem tudtam róla.

PÁKOLITZ ISTVÁN

EBÉD

Kanacspusztán ülünk az ebédlőben;
fejbúbra tolva kalapok és sipkák.
Kanál zörög, kattintgatják a bicskát;
beszélgetünk. Akad itt téma bőven:

... zsákok, meg kombájn... eső... csikóvétel...
Úgy dől a szó, akár a mag a zsákba.
A padszélső kalapját földhöz vágja:
»A teremtésit! Mi lesz az ebéddel?!«

No lám, már néhány percet se tud várni
a pörköltre, hát feláll kiabálni;
villám cikázik villogó szemében.

Már elfeledte a tegnapi szolgál,
hogyan milyen volt a kenyér és uborka,
s hogy ott ebédelt a boglya tövében?!